

מכונת המלט/ היינר מולר

בימוי: נאוה צוקרמן

אלבום משפחתי

אני הייתי המלט. עמדתי על החוף ודיברתי עם המישברים בלה-בלה-בלה, מאחורי הגב שלי ההריסות של אירופה. הפעמונים צלצלו (והכריזו) על ההלווייה הממלכתית, רוצח ואלמנה זוג, בצעדי אווז מאחורי הארון של הפגר הנעלה חברי המועצה, מייללים באבל לא כל כך משתלם

מי זה המת בארון המתים/ אם שומעים הרבה בכי וצעקות / סימן

שהמת נדבן גדול (חרוזים) משמר כבוד של התושבים, פרי חוכמת המדינה שלו הוא

היה איש שלקח הכל מכולם. עצרתי את התהלוכה של ההלווייה, פתחתי בכוח את

הארון עם החרב, תוך כדי כך נשבר הלהב, עם השרידים הקהים הצליח לי, וחילקתי את

המוליד בשר ובשר חברים בין הדמויות העלובות שעמדו מסביב. האבל נהייה חגיגה,

החגיגה מצמוצים של זלילה על הארון הריק הרוצח עלה על האלמנה שאני אעזור לך

לעלות דוד תפתחי את הרגלים אמא'לה. נשכבתי על הרצפה ושמעתי את

העולם עושה סיבוב בצעד המדוד של הריקבון.

I'M GOOD HAMLET GI'ME A CAUSE FOR GRIEF

AH THE WHOLE GLOBE FOR A REAL SORROW

RICHARD THE THIRD I THE PRINCEKILLING KING

OH MY PEOPLE WHAT HAVE I DONE UNTO THEE

כמו גיבן אני גורר את המוח שלי הכבד

Clown שני באביב קומוניסטי

SOMETHING IS ROTTEN IN THIS AGE OF HOPE

LETS DELVE IN EARTH AND BLOW HER AT THE MOON

הנה מגיע הרוח שעשה אותי, הגרזן עוד בגולגולת. לא חייב להוריד את הכובע, אני יודע, יש לך חור אחד יותר מדי. הלוואי שלאמא שלי היה אחד פחות מדי, כשאתה היית עוד בשר ודם: הייתי נחסף ממני. היו צריכים לתפור נשים, עולם בלי אימהות. היינו יכולים לשחוט אחד את השני בשקט, ובאיזושהי אופטימיות, אם החיים היו נהיים לנו ארוכים מדי או שהגרזן צר מדי בשביל הצעקה שלנו. מה אתה רוצה ממני. הלווייה ממלכתית לא מספיק לך. שנוורר זקן.

מה, אין לך דם על הנעליים(?). מה אכפת לי מהגווייה שלך. תשמח שהידידת בולטת, אולי תגיע לשמים. למה אתה מחכה. התרנגולים נשחטו. לא יהיה מחר.

(האם) אני צריך

בגלל שככה נהוג לתקוע חתיכת ברזל ב-

שאר בשר או שאר של שאר בשר

להיתקע פה כי העולם מסתובב

אלוהים תשבור לי את הצוואר בצניחה מאיזה

פסל בפאב

כניסת הורציו. איש אמונן של המחשבות שלי, שמלאות בדם, מאז שהבוקר התעטף בשמים

הריקים. אתה בא מאוחר מדי חבר שלי בשביל התלוש משכורת

שלך/אין לך מקום במחזה-תוגה שלי. הורציו, אתה מכיר אותי (?). אתה חבר שלי (?), הורציו. אם אתה מכיר אותי, איך אתה יכול להיות חבר שלי. אתה רוצה לשחק את פולוניוס, שרוצה לשכב עם הבת שלו, אופליה רבת חן, היא נכנסת על הקיו, תראה איך שהיא מנדנדת את התחת, תפקיד טראגי. הורציופולוניוס. ידעתי שאתה שחקן. גם אני, אני משחק את המלט. דנמרק היא בית סוהר, ביננו צומח קיר. תראה מה צומח מתוך הקיר. יציאת פולוניוס. הכלה אמא שלי. השדיים שלה ערוגה של שושנים, הרחם שלה מחילה של נחש. שכחת את הטקסט שלך, אמא'לה (?). אני אלחש לך את הטקסט **תרחץ את הרצח מהפרצוף נסיך שלי/ותעשה לדנמרק החדשה עיניים.** אני אעשה ממך בתולה בחזרה, אמא, שלמלך שלך יהיה דם בחתונה. **רחם-אם זה לא רחוב חד סטרי.** עכשיו אני אקשור לך את הידיים מאחורי הגב, כי החיבוק שלך מגעיל אותי, עם ההינמה שלך. עכשיו אני אקרע לך את השמלת-כלה. עכשיו את צריכה לצעוק. עכשיו אני מורח את הקרעים של השמלת-כלה שלך בעפר שאבא שלי נהיה, את הקרעים בפנים שלך בבטן שלך בשדיים שלך. עכשיו תהיי שלי, אמא שלי, בעקבותי, עקבותיו של אבא שלי, הלא נראים. את הצעקה שלך אני חונק עם השפתיים שלי. פרי בטןך, את מזהה, לא(?). עכשיו לך לך אל החתונה שלך, זונה, תיפתחי לאור השמש של דנמרק, שזורחת על המתים ועל החיים. אני אתקע את הגווייה באסלה, שהארמון ייחנק בחרא-מלכים. ואז תני לי לאכול לך את הלב, אופליה, שבוכה את הדמעות שלי.

2. אירופה של האשה

Enormous room. אופליה. הלב שלה הוא שעון.

אופליה (מקהלה/המלט) אני אופליה. שהנחל לא החזיק. האשה על החבל האשה עם הוורידים החתוכים האשה עם המנת-יתר **שלג על השפתיים** האשה עם הראש בתנור גז. אתמול הפסקתי להרוג את עצמי. אני לבדי עם השדיים שלי הירכיים שלי הרחם שלי. אני מנפצת את המכשירים של הכלא שלי את הכסא את השולחן את המיטה. אני הורסת את שדה הקרב שהיה הבית שלי. אני קורעת את הדלתות לרווחה, שהרוח תוכל להיכנס והצעקה של העולם. אני מנפצת את החלון. עם הידיים המדממות שלי אני קורעת את התצלומים של הגברים שאהבתי ושהשתמשו בי על המיטה על השולחן על הכיסא על הרצפה. אני מעלה באש את הבית-סוהר שלי. אני זורקת את הבגדים שלי לתוך האש. אני חופרת את השעון שהיה הלב שלי מתוך החזה. אני יורדת לרחובות, לבושה בדם שלי.

3. סקרצו

האוניברסיטה של המתים. לחישות ומלמולים. ממצבות הקבר שלהם (קתדרות) הפילוסופים המתים זורקים את הספרים שלהם על המלט. תערוכה (בלט) של הנשים המתות. האשה על החבל האשה עם הוורידים החתוכים וכו'. המלט מתבונן בהן כצופה במוזיאון (תיאטרון). הנשים המתות קורעות לו את הבגדים מעל הגוף. מתוך ארון מתים שעומד זקוף עם הכתובת המלט 1 יוצאים קלודיוס ואופליה, לבושה ומאופרת כמו זונה. סטריפטיז של אופליה.

אופליה אתה רוצה לאכול לי את הלב, המלט(?) צוחקת.

המלט ידיים על הפנים: אני רוצה להיות אשה.

המלט לובש את הבגדים של אופליה, אופליה מאפרת אותו במסכה של זונה, קלודיוס, שהוא עכשיו האבא של המלט, צוחק בלי קול, אופליה שולחת להמלט נשיקה ונכנסת בחזרה לארון מתים עם קלודיוס/אבא של המלט. המלט בפוזה של זונה. מלאך, עם הפנים בעורף: הורציו. רוקד עם המלט.

קול(ות) מתוך ארון המתים: התאהב את אשר הרגת?

הריקוד נהיה מהיר יותר ופרוע יותר. צחוק מתוך ארון המתים. על נדנדה המדונה עם סרטן השד. הורציו פותח מטריה, מחבק את המלט. Freeze מתחת למטריה. סרטן השד זורח כמו שמש.

4. מגפה בבודפסט קרב בגרינלנד. (PEST בבודה – בודפסט)

חדר 2, שאופליה הרסה. שריון ריק, גרזן בקסדה.

המלט התנור פולט פיח במהומות של אוקטובר.

A BAD COLD HE HAD OF IT JUST THE WORST

TIME

JUST THE WORST TIME OF THE YEAR FOR

A REVOLUTION

בפרברים הבטון פורח והולך

דוקטור ז'יואגו בוכה

על הזאבים שלו

בחורף לפעמים הם באו לתוך הכפר

וקרעו לגזרים בשר של כמה איכרים

פושט את המסכה והתלבושת.

השחקןשמשחקאתהמלט אני לא המלט. אני כבר לא משחק יותר שום תפקיד. המלים שלי לא אומרות לי יותר כלום. המחשבות שלי מוצצות את התמונות מהדם. הדראמה שלי כבר לא קורית. מאחורי מקימים את התפאורה. אנשים שהדרמה שלי לא מעניינת אותם, בשביל אנשים, שהיא לא נוגעת להם בכלום. אני גם כן כבר לא מתעניין. אני כבר לא משתתף. פועלי הבמה מעמידים, בלי שהשחקןשמשחקאתהמלט ישים לב, פריז'יז'ר ושלוש טלויזיות. טרטור של המקרר. שלושה ערוצים בלי סאונד.

התפאורה זה אנדרטה. היא מציגה בגודל מאה לאחד איש שעשה היסטוריה. התאבנות של תקווה. השם לא ממש עקרוני. התקווה לא התגשמה. האנדרטה שוכבת על הרצפה, הפילו אותה שלוש שנים אחרי ההלווייה הממלכתית של השנוא והנערץ אלה שעלו אחריו לשלטון. האבן משמשת למגורים. בחורים המרווחים של האף ושל האוזניים בקפלים של העור ושל המדים של הפסל המנופץ מתגוררת האוכלוסייה היותר ענייה של עיר הבירה. אחרי נפילת האנדרטה בא אחרי פסק זמן ראוי מרד. הדראמה שלי, אם היא היתה קורית, היתה קורית בזמן של המרד. המרד מתחיל כמו טיול רגלי, נגד חוקי התעבורה במהלך המשמרת בעבודה. הרחוב שייך להולכי רגל. פה ושם הופכים מכונית. סיוט של משליך סכינים: נסיעה איטית דרך רחוב חד סטרי אל חניון שמגיעים אליו בלית ברירה מוקף הולכי רגל חמושים. שוטרים, אם הם עומדים בדרך, נשטפים אל התעלה בצד הכביש. כשהתהלוכה מגיעה לקריית הממשלה, היא נבלמת מול טור של שוטרים. מתגודדות קבוצות ועולים מתוכן נואמים. ממרפסת של בניין ממשלתי מופיע אדם עם פראק שתפור עליו רע ומתחיל גם כן

לנאום. כשפוגעת בו האבן הראשונה, גם הוא נרתע אל מאחורי דלת כפולה מזכוכית משוריינת. מתוך הקריאה ליותר חופש עולה פתאום צעקה להפיל את המשטר. מתחילים לפרוק את נשקם של שוטרים, פולשים לשניים שלושה בניינים, בית סוהר תחנת משטרה מחלקה של המשטרה החשאית, תולים תריסר משת"פים מהרגליים, המשטר מזעיק יחידות צבא, משוריינים. המקום שלי, אם הדראמה שלי היתה קורית, היה משני צדי החזית, בין החזיתות, מעל. אני עומד בריח הזיעה של ההמון, וזורק אבנים על שוטרים חיילים משוריינים זכוכית משוריינת. אני מסתכל דרך הדלת הכפולה מזכוכית משוריינת על נחשולי ההמון ומריח את הזיעה של הפחד שלי. אני מטלטל, נחנק מבחילה, את האגרוף שלי לעומתי, אני שעומד מאחורי הדלת המשוריינת. אני רואה, מטלטל מפחד ובוז, בתוך נחשולי ההמון, אותי, קצף על השפתיים, מטלטל את האגרוף שלי לעומתי. אני תולה לי מהרגליים את הבשר שלי במדים. אני החייל בצריח, הראש שלי ריק בתוך הקסדה, הצעקה נחנקת מתחת לשרשראות. אני מכונת כתיבה. אני כורך את הלולאה, כשמנהיגי הכנופיה נתלים, מושך את הכיסא מתחת הרגליים, ושובר לי את הצוואר. אני האסיר שלי. אני מזין את המחשב בנתונים שלי. התפקידים שלי רוק ומרקקה סכין ופצע שן וגרון צוואר וחבל. אני מאגר מידע. מדמם בתוך ההמון. מתנשם מאחורי הדלת המשוריינת. מפריש בוך של מלים בתוך הכדור-פורח שלי שאטום לקולות מעל הקרב. הדרמה שלי לא קרתה. הטקסט הלך לאיבוד. השחקנים תלו את הפרצופים על מסמר בחדר הלבשה. בתיבה שלו הולך ונרקב הלחשן. באולם פגרי מגפה מפוחלצים לא מזיזים אצבע. אני הולך הביתה והורג את הזמן, ביחד עם עצמי הלא מחולק.

טלויזיה של גועל יומי גועל

על רכילות מוכנה מראש; על מרשמים לשמחת חיים

איך כותבים **תרבות פנאי**

את רצח יומנו תן לנו עכשיו

כי לך הכלום גועל

על השקר שמאמינים לו

השקרנים ולא אף אחד אחר גועל

על השקר שמאמינים לו גועל

חקוק על הפרצוף של אנשי המעש

מהמאבק על מישרות בחירות חשבונות בנק

גועל מרכבת מלחמה עם סכינים נוצצות מפואנטות

אני הולך דרך רחובות קניונים פנים

עם הצלקת של הקרב על הצרכנות עוני

בלי כבוד עוני בלי כבוד

של סכינים של אגרוף על אגרוף

הגוף המושפל של נשים

תקוות דורות

נחנקים בדם פחדנות טמטום

צחוק מבטן מתה

יחי **קוקה קולה**

ממלכה

עבור רוצח

הייתי מקבת המלך הציע לי את הפילגש השלישית שלו הכרתי כל שומה על הירך שלה רסקולניקוב קרוב ללב מתחת למעיל האחד

ויחיד הגרזן לגולגולת

האחת ויחידה

של המלווה במשכון

בבדידות של שדות התעופה

אני נושם אני

יש לי פריבילגיות הגועל שלי

זה פריבילגיה

סוככים עלי קירות

גדר תיל בית סוהר

תצלום של המחבר.

אני לא רוצה יותר לאכול לשתות לנשום לאהוב אשה גבר ילד חיה. אני לא רוצה יותר למות.

אני לא רוצה יותר להרוג.

קריעה של התצלום של המחבר.

אני פורץ את הבשר החתום שלי. אני רוצה לגור בוורידים שלי, במיח של העצמות שלי, במבוך של הגולגולת שלי. אני נסוג בחזרה לתוך הקרביים שלי. אני מתמקם בתוך החרא שלי, בתוך הדם שלי. באיזשהו מקום שוברים גופים, שאני אוכל לגור בתוך החרא שלי. באיזשהו מקום פותחים גופים, שאני אוכל להתבודד עם הדם שלי. המחשבות שלי פצעים במוח שלי. המוח שלי צלקת. אני רוצה להיות מכונה. נשק אחוז רגליים לך שום כאב שום מחשבה.

מסך שחור בטלויזיות. דם מתוך הפריז'דר. שלוש נשים ערומות: מארקס לנין מאו. מדברים בעת ובעונה אחת

כל אחד בשפה שלו את הטקסט **מדובר על להשליך מעליך את כל התנאים,**

שבהם האדם.... (מארקס ביקורת הפילוסופיה של הגל) השחקן שמשחק את המלט לובש את התלבושת ואת המסכה.

המלט הנסיך הדני ומזון לתולעים כושל

מחור לחור בחור האחרון סחוט

בגב שלו הרוח שהוליד אותו

ירוק כמו הבשר של אופליה בלידה

וממש לפני קריאת התרנגול השלישית קרע

ליצן את אדרת השוטים של הפילוסוף

זוחל כלב דם מפוטם לתוך המשוריין

נכנס לתוך השריון, מבקע עם הגרזן את הראשים של מארקס לנין ומאו. שלג. עידן הקרח.

5. כוח עמידה מטורף/בתוך השריון המפחיד/ מילניום

ים עמוק. אופליה בכסא גלגלים. דגים חלקי ספינות טרופות גופות וחלקי גופות שטים ועוברים.

אופליה בזמן ששני גברים בחלוקי-רופאים קושרים ועוטפים אותה ואת כסא הגלגלים מלמטה עד למעלה בתחבושות: מדברת אלקטרה. מלב המאפליה. תחת שמש גלגל העינויים. לערי הבירה של העולם. בשמם של הקורבנות. אני פולטת את כל הזרע שקלטתי. אני ממירה את החלב של

השדיים שלי ברעל קטלני. אני לוקחת בחזרה את העולם שאני ילדתי. אני חונקת את העולם, שאני ילדתי, בין הירכיים שלי. אני קוברת אותו בתוך הערווה שלי. הלאה עם האושר של הכניעה. יחי שנאה, בוז, מרד, מוות. כשהיא תלך עם סכין של אטליז דרך חדר השינה שלכם, תדעו את האמת. הגברים יוצאים. אופליה נשארת על הבמה, ללא ניע באריזה הלבנה שלה.